

[Maigaard.]

redegørelse har ramt noget generelt, som er af betydning, ikke blot når vi drøfter genbrug, når den peger på behovene for koordinering, planlægning, styring, for produktionsindseende og for produktionskontrol. Det er et generelt behov, der findes i samfundet, og det er derfor godt, at vi i hvert fald på genbrugsområdet har set, at denne erkendelse har givet sig udtryk i en principiel udtalelse fra regeringen.

Mens ministerens redegørelse således er stærk og rigtig i sin grundlæggende principielle holdning, så forekommer den mig at være svag i formuleringerne af en egentlig politik på genbrugsområdet. Denne svaghed træder tydeligst frem, hvis man sammenligner ministerens redegørelse med den svenske regerings proposition om återvinding och omhandtagande av avfall, som det vist hedder på svensk, som er fremkommet først på året. Det skal erkendes, og det skal erkendes som et gode, at ministerens redegørelse er bredere i sit anslag med sin gennemgang af problemerne omkring papir, plast, glas, bils-krot, olieaffald, kemiaffald og vand. Denne bredde i fremstillingen er med til at understrege genbrugsproblematikkens generelle karakter. Til gengæld er den svenske regerings proposition langt mere præcis i sit sigte, idet der her er formuleret en egentlig genbrugspolitik om end på begrænsede områder.

Ministerens redegørelse er som nævnt svag i det politiske. Det sker alt for ofte, at tilløbene til at formulere en politik for genbrug erstattes af en, ganske vist begavet, stillen spørgsmål, af meddelelser om undersøgelser, der er i gang, eller om udvalg, man agter at nedsætte, med besked om forhandlinger, man påtænker at indlede, eller med konstateringer, der er så forsigtige, at de lige netop duer til at indkredse problemstillingerne, men så heller ikke mere.

Lad mig give nogle eksempler på disse forhold.

Først et eksempel på et af de begavede spørgsmål. Der spørges i forbindelse med konserverglas: kan man også på dette felt fremme genbrug gennem standardisering? Spørgsmålet kan kun opfattes som en demonstration af den kendte pædagogiske regel om, at man kun må spørge om noget, man selv kender svaret på. Den spørgende

minister ved jo udmærket vel, at en politik for standardisering, ikke blot standardisering af konserverglas, er et uundværligt led i en genbrugspolitik. I forbindelse med vinflasker spørges der: er der behov for det store antal flasketyper? Nej, det er der ikke, og det ved ministeren godt. Det burde lovfæstes, at vin, der aftappes her i landet, tappes på standardiserede flasker. Der er flere eksempler. Vi får at vide, at man snart er færdig med første fase, første fase, af en undersøgelse af levnedsmiddelemballage, som kan danne baggrund for en egentlig emballagepolitik, og vor opmærksomhed henledes på, at man agter at nedsætte et udvalg angående den almene vandforsyning i hovedstadsområdet.

Man påtænker at indlede forhandlinger med administrationsdepartementet, amterne og kommunerne for at få dem til at anvende recycled papir. Her er et område, hvor man skulle mene, at en regeringsbeslutning for statens vedkommende var fuldt tilstrækkelig og stærkt påkrævet. Og man vil forhandle med berørte organisationer, som det hedder. Så agter man at forhandle om bils-krot. I betragtning af den svenske regerings konkrete forslag er det sandelig en beskeden indsats at indlede en forhandling.

Som et sidste eksempel på et af de ud-sagn, der lige netop duer til at indkredse problemerne, har jeg valgt et statement fra afsnittet om plast. Her står: man må derfor overveje, om det er rimeligt at anvende plast, bl. a. i form af engangsservice, i det nuværende omfang. Hvis der overhovedet skal siges noget, kan det ikke siges mere forsigtigt.

Jeg synes altså, at den politiske side, den form, konklusionerne drages på, er svag. At dømme efter redegørelsen er vi efter ministerens mening i en debatterende og eksperimenterende fase, og det må vi så affinde os med. Men — og det vil være min væsentligste politiske pointe til ministeren i denne omgang — det må stå klart, at den debatterende og eksperimenterende fase vel har sin berettigelse, men også sin ende. Vi kan ikke ud i al evighed blive ved med at debattere og eksperimenterere. Der må på et tidspunkt drages nogle konklusioner af debatten og af eksperimenterne. Det må ende i en lovgivningsindsats og i offentlige bevillinger. Genbrug i stor stil — og det er jeg overbevist